

nu hørte af den høitærede Minister, og anbefale Vædringsforslaget til Vedtagelse.

Da ikke Flere begjærede Ordet, gik man til Afstemning, hvorved:

1) Vædringsforslag af Finantsministeren:

Til Lovforslagets Slutning søies:

„Denne Lov træder i Kraft samme Dag, som den kundgjøres i Lovtidenden.“

vedtoges enstemmig med 68 Stemmer.

2) Lovforslagets eneste § med den vedtagne Vædring saalydende:

„Finantsministeren bemyndiges til at opfige Laanet i London af Januar 1864 til kontant Indløsning i forskellige større Dele, og til i den Anledning at anvende de Belsøb af de under Reserverfonden henliggende Effekter, som dertil maatte være fornødne.

Denne Lov træder i Kraft samme Dag, som den kundgjøres i Lovtidenden.“

vedtoges enstemmig med 69 Stemmer.

Lovforslagets Titel anfaas som vedtagen uden Afstemning.

Dernæst fattes Sagens Overgang til 3die Behandling under Afstemning og

vedtoges enstemmig med 69 Stemmer.

Formanden: Idet jeg indkalder Vædringsforslag til Sagens 3die Behandling til imorgen Onsdag Middag Kl. 1, skal jeg gjentage, hvad jeg bemærkede igaar, at det, hvis Thinget giver sit Samtykke dertil, er paatænkt at foretage Sagen til 3die Behandling imorgen.

Man gik derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af: Forslag til Lov om en midlertidig Afvigelse fra Lov om Hærens Ordning af 6te Juli 1867 § 90.

(Lovforslaget findes i Tillæg A.)

Formanden: Sagen har ikke foreligget i den Tid, som er foreskrevet i Forretningsordenen, og den kan saaledes kun foretages med Thingets Samtykke. Hvis Ingen forlanger Afstemning herover, vil jeg betragte Thingets Samtykke som meddelt uden Afstemning. (Ophold). Det er saaledes meddelt. Sagens 1ste Behandling er aabnet. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds har Ordet.

Ivermøes: Jeg skal først tillade mig den almindelige Bemærkning til dette Lovforslag, at man vistnok ikke vil kunne hilse det med nogen stor Glæde; thi dels er det overordentlig uheldigt, at man umiddelbart før Hærløvsrevisionen skal være nødt til at behandle et saadant Lovforslag her i Thinget, og dels viser det sig jo, at en af Grundene, eller rettere den egentlige Grund, hvorfor det er fremkommet, er den, at de Bestemmelser med Hensyn til Hærens Forsyning med faste Officerer, som Hærløven i sin Tid fastsatte, have været fuldstændig ufyldstgjørende. Naar man altsaa i et Dieblit som dette tager et saadant Lovforslag under Behandling, da tør der vistnok være en meget alvorlig Opfordring til at undersøge, hvorvidt der ogsaa er tilstrækkelig Anledning til dets Fremkomst paa dette Tidspunkt. Den ærede Minister har jo i de Ord, hvormed han forelagde Lovforslaget, ligesom ogsaa i de Bemærkninger, som ere søiede dertil, fremstillet for Thinget den Situation, der for Diebliffet foreligger, og som er meget lidet tiltalende, nemlig at 50 af vore faste Officerspladser for Diebliffet ikke ere besatte, og at Forholdet er saaledes, at man i de nærmeste Par Aar kan vente, at dette Antal ikke vil blive i nogen betydelig Grad forringet, dels paa Grund af forøget Afgang, dels fordi Tilgangen er utilstrækkelig. Da en saadan Mangel ved Besættelsen af de faste Pladser i Officerskorpset maa have en skadelig Indflydelse paa hele Tjenestens Gang, maa Bestræbelsen for en Afhjælpning af denne Mangel vistnok erkjendes for rigtig, og den maa erkjendes dobbelt rigtig, naar Forholdet i Forveien er saaledes, at det Antal faste Officerer, som vi ifølge Hærløven have, er ufyldstgjørende, idet Mangelen derved træder saa meget desto stærkere frem. Der er desuden et andet Moment, som — saa vidt jeg hørte — den ærede Minister ikke fremhævede, nemlig det, at Ikkebesættelsen af en Del faste Officerspladser medfører et overordentligt uheldigt Forhold med Hensyn til Lønningernes Fordeeling. De Herrer ville erindre, at Lønningsloven indeholder den Bestemmelse, at en Trediedel af Lieutenanterne skal lønnes med en vis Sum, den næste Trediedel med noget mindre, medens den sidste Trediedel staar med yngst Lønning. Men det er ikke saaledes, at der er et bestemt Antal i hver Lønningsrats, men Tallet varierer efter det Antal Lieutenanter, der overhovedet er tilstede. Som en Folge af Mangel paa Besættelse af en Del af Pladserne er en Del af Officererne, som vilde være rykkede op paa en høiere Sæge, hvis samtlige Pladser vare besatte, altsaa nu forhindrede deri ved, at der mangler Tilgang fra neben. Naagtet jeg ganske vist ved de forhaandenverende Lønningsrats tillægger den sidste Omstændighed en stor Betydning, kan jeg dog ikke negte, at den maa træde aldeles i Skygge ved Siden af den første